



## Το μεγάλο βήμα ενός «μικρούλη»

Η πρώτη μέρα στο νηπιαγωγείο

**ΜΑΚΗΣ ΤΣΙΤΑΣ**  
**Πάρε με κι εμένα μαζί σου!**

Εικονογράφηση: Πωλίνα Παπανικολάου εκδ. Ψυχογιός

Της **ΕΛΕΝΗΣ ΧΩΡΕΑΝΘΗ**

Ο Μάκης Τσίτας έχει έναν δικό του τρόπο να πλησιάζει τα πολύ μικρά παιδιά και να μπαίνει στην ψυχολογία τους. Έτσι κάθε φορά που έρχεται στο φως της δημοσιότητας ένα βιβλίο του, κάνει την έκπληξη.

Τον απασχολούν «μικρά» κι όμως ουσιαστικά προβλήματα σχέσεων γονιών/ παιδιών, μαμάδων κυρίως. Στα παιδάκια της προσχολικής και πρωτοσχολικής ηλικίας, εκ των πραγμάτων, πιο κοντά βρίσκεται η μαμά, η οποία έχει και την ευθύνη για την ομαλή μετάβαση του παιδιού της από την οικογενειακή εστία και ζωή στην ομαδική ζωή και την ομαδική συνεργασία. Δηλαδή κατ'εξοχήν η μητέρα με τη στάση και την απλή σοφία της, είναι εκείνη που θα βοηθήσει να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στην οικογενειακή ζωή και την άλλη, την έξω οικογενειακή ζωή και πραγματικότητα, είτε αυτή είναι του νηπιαγωγείου είτε του σχολείου.

Ο συγγραφέας λειτουργεί όπως ένας ενημερωμένος και διορατικός παιδαγωγός και ψυχολόγος -το επισημαίνω και το εννοώ- και στο βιβλίο του, ακολουθεί έναν ιδιαίτερο τρόπο αντιμετώπισης του θέματος που τον απασχολεί: Χωρίς μεγάλα λόγια και «πρέπει» και «δεν πρέπει», πάνε το θέμα του από τον πυρήνα και το πάει εκεί όπου υπάρχει πρόβλημα για άλυση. Ασχολείται με απλά καθημερινά προβλήματα σχέσεων και τα αναπτύσσει με έναν παιδαγωγικό τρόπο ιδιαίτερα παραγωγικό και αποδοτικό. Έτσι βοηθάει όχι μόνο τα μικρά παιδιά να βρίσκουν μόνα τους τον τρόπο και να οδηγούνται από το ένστικτό τους στη λύση του προβλήματος, αλλά και τις μητέρες να είναι ανεκτικές και υπομονετικές και να μην αντιτάσσουν άρνηση και βία στην άρνηση των παιδιών τους.

### Ο «μικρούλης»

Και τα παιδάκια, ωστόσο, που άφησαν το νηπιαγωγείο, ένα μεταβατικό στάδιο μεταξύ οικογενείας και σχολείου, και πάνε στην πρώτη Δημοτικού καλούνται, με το που μπαίνουν στη σχολική πραγματικότητα να ακολουθήσουν ένα πρόγραμμα αυστηρό, καθόλου ελαστικό και μια άλλη πραγματικότητα, πολύ διαφορετική από εκείνη του νηπιαγωγείου. Στην αρχή τουλάχιστον, τα πράγματα δεν είναι εύκολα.

Εδώ, ο Νίκος αρνείται να πάει στο νηπιαγωγείο και ν' αποχωριστεί την αδερφή του. Θέλει να τον πάρει μαζί της στο δικό

της το σχολείο. Αρνείται να μπει στην αίθουσα του νηπιαγωγείου και να βρεθεί ανάμεσα σ' ένα τσούρμιο ξένα κι άγνωστα παιδιά. Η μητέρα δεν απειλείται, δεν τον πιέζει. Του θυμίζει πως παρακαλούσε την αδερφή του να τον πάρει μαζί της. Και τον αφήνει να κρέμεται από πάνω της για να σκεφτεί και να αποφασίσει μόνος του αυτό που τον συμφέρει να κάνει.

Ο Νίκος, μη έχοντας έδαφος να συνεχίσει να αρνείται, φέρνει στον νου του πόσες φορές οι υποσχέσεις της αδερφής του για παιχνίδι μαζί του δεν πραγματοποιήθηκαν, γιατί η Ελένη προτιμούσε να είναι με τις φίλες της, όχι με τον «μικρούλη», τον αδερφό της. Και αποφασίζει να



Μια από τις εικόνες που φιλοτέχνησε η Πωλίνα Παπανικολάου για το βιβλίο.

### Ο συγγραφέας λειτουργεί όπως ένας ενημερωμένος και διορατικός παιδαγωγός και ψυχολόγος.

μπει στην αίθουσα. Μπαίνει αλλά και πάλι είναι έτοιμος να φύγει. Ωσπου γίνεται ένα θαύμα κι αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση που κάνει τον Νίκο τόσο, μα τόσο χαρούμενο κι ευτυχισμένο. Το πώς έγινε αυτό; Δεν θα το αποκαλύψω. Είναι μυστικό.

Το μυστικό θα το ανακαλύψουν τα παιδάκια και οι μαμάδες που θα διαβάσουν αυτό το θαυμάσιο βιβλίο, που η Πωλίνα Παπανικολάου το έκανε τόσο γελαστό και χαρούμενο με τις υπέροχες, τις χαριτωμένες ζωγραφιές, τις εύγλωττες και τόσο εναρμονισμένες χρωματικά εικόνες που όχι μόνο το πλαισιώνουν και αναδεικνύουν εικαστικά τα δρώμενα, με τη ζωντάνια και την ευκίνησια των ηρώων, αλλά δίνουν τη δική της διάσταση και κάνουν το βιβλίο πανέμορφο και απολαυστικό.